

Johanna Schreiber

Mellem linjerne

352 sider

Hr. Ferdinand

En bog der emmer af længsel og frihed, og som tager læseren med på noget af en rejse mod nye horisonter fra afskeden med en tryk men umulig tilværelse og så til at opdage kunstneren i sig selv og blive en del af kunstnermiljøet fjernt fra daglige rutiner og konformitet.

Og bliver det nu også så spændende, som hun havde håbet på?

Både og.

Ikke meget går som planlagt.

Bogen er den første af tre i en serie. Normalt plejer vi ikke at sige det, for det giver bare bindinger og forventninger, men vi glæder os allerede til efterfølgeren, nr. 2.

Det drejer sig om Emily, som har forladt et trist, men trygt, ægteskab og forsøger at finde sig selv igen. På et forlag, hendes arbejdsplads, møder hun mange egocentrerede divaer og er med til at planlægge deres udgivelsesfester. Efter en fest på forlaget indleder hun et lidenskabeligt forhold til Herman, en karismatisk tegner. Han ser hende og hendes talent og opmuntrer hende og står ved hendes side i prosessen.

Men hvordan kombinerer hun den hede, nye, flammende forelskelse med det at skulle passe sit arbejde på forlaget??

Handlingen er såmænd fin nok, men det, der slog os allermost var de universelle betragtninger om livet, kærligheden og parforholdet, som bogen er fyldt med.

Da hun og Petter var i seng med hinanden de første gange, var det mest trygheden og nærheden, hun nød. Det har aldrig før slået hende, at hun kunne få begge dele: en mand som får hende til at le, mens hun også føler sig tryk.

Virker noget sådant genkendeligt? Helt sikkert i mange kærlighedsforhold. *Hun kan godt blive lidt misundelig på Herman, som er født og opvokset her. Som har sine barndomsvenner fra det trykke villakvarter i Enskede, og som kan tage hjem til sine forældre og lægge sig på sofaen, når det passer ham.*

Et ganske genkendeligt scenarie fra mange af vi læsere, der nok bor i en dejlig by, men som også hurtigt kan føle os rodløse, fordi vi ikke lige har en forældregeneration at køre forbi og vise os frem til.

Hun ved bare, at hun nyder hvert sekund, når han spørger hende om, hvem hendes yndlingsforfatter er og hvorfor, nikker imponeret . . .

Respekt for viden, anerkendelse af ens arbejde, at blive sat lidt op på en piedestal....Det er dejligt, dejligt.

Hvert tredje menneske, jeg møder, har en snert ADHD.

Det er fuldstændig korrekt og taget lige ud af virkeligheden. Alle har vi enten stress, er umulige at bo sammen med, kan ikke fokusere og koncentrere os, glemmer hvor tingene ligger, der er frit fald på alle hylder. Ikke svært at finde en med ADHD nu om dage.

Bogen er også morsom. Ikke bare fyldt med genkendelige statements men også morsomt skrevet:

"Vi skal finde et dejligt rebound til dig".

....hun swiper videre, forbi en hel buffet af mænd i bar overkrop i fitnesscentret.

At værre kløgtig og hverdagsvidende og få det ud i en bog; det er fint nok. Og kan man få budskaberne til at glide ned i humoristisk form, tilsat spænding og romantik, det er endnu bedre. Derfor synes vi godt om bogen her. Og glæder os til at få mere viden og humor i efterfølgeren.